

tüddis, wöttis siis kindla nou, ennast korraks ärra-
pua. Selle tö tarwis toppis ta wannad ohja
nõrid poue ja läks metsja. Duneks leidis warfi
hea mõnumaja oksa pu, astus allumisse oksa peäle,
siddus ohjad üllemisse oksa külge kindlaste kinni,
heitis hasa kaela, tö tehtud, lasseb ennast rippu. —

Kui pea õnnetus tulleb, mees olli raske, kõis
wann, kõis katkes katti. Simmo plartsatas keige
framiga üllewelt mahha, kõht läks lahti, wiinne
tagguminne jalg jäi käsjaraske külge alla, arwas
asjemelt ärra ollewad, kurgo kida kehheles ja
wallutas kurjal kombel. Ennast põllile aeades pru-
kis ta paar parragust saama kowwadust ja ütles:
Se ja teine tont wõtko need sandid asjad Ma
peäst ärra, kui pea nende läbbi woib õnnetus
tulla? kas wäna fondid katti, kui pea woiks
sedda ka furma sada? äh, sandid asjad! — Sül-
litades hakkas mees omma willetja terwissega foco
pole fippuna. — Kui ta pärrast polle ärra sur-
nud, siis ellab tänna weel. —

Mitme suggust rido färta,
Suhtub ilmas iggal pool,
Tüdditab küll wimaks ärra,
Kui on pudo waimo fool.

Mäte, kuida waene Simmo
Keige ennam kimpus on,
Wimaks waewab wina himmo,
Seälgi pudub temmal' on.

Mis weel maitseb ilma ello,
Selle halli taewa al,
Kui on järgest jänno wallo,
Saak ei anna wina tal'.

Maeste rahwas naero pärrast
Ka ei nutta temma ees,
Nälja häddas, ride pärrast
Maene lapsed silma wees.

Teo orjus, kubja furjus,
Keif nüüd folkto fogguwad,
Kui saaks olla ferd weel purjus,
Eht siis murred lagguwad.

Keitis poles pudub õnne,
Ei sa ennam eddasi,
Seäl on waene Simmufenne
Mele heitnud taggasi.

Tahhab end ferd ärra pua
Katses, kuida maitseb se,
Eht saaks ue ello lua,
Agga, se on wallo tee —!
Kõie tüf läks hätkist katti,
Simmo futkus armoto,